

Arrest

nr. 125 767 van 18 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VALKIERS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Asakzai-Pashtou te zijn, afkomstig uit het dorp Nekabad of Nikozai, district Gizab, provincie Daikundi (u verklaart wel dat Gizab tot Uruzgan behoort), waar u ook altijd gewoond hebt tot 2007. U bent 4 jaar naar school geweest, hebt op het land gewerkt en hebt daarna gewerkt als lijfwacht voor de lokale “commandant” Allullah, die onder hoofdcommandant Lalai stond. Hij was geen officiële commandant, maar werkte in het geheim tegen de taliban en voor de overheid. U raakte aan dit werk doordat uw vader u een baan in de garage van Lalai bezorgd had. In die garage ontmoette u Allullah, en u begon voor hem te werken tegen de wil van uw vader. U werkte zeven à acht maanden voor deze commandanten. U reisde met hen mee rond in de streek. Ze bereidden een aanval voor op de taliban en rekruteerden mensen om

tegen de taliban te vechten. Op het einde van die periode ging u met Allullah naar de plaats van Lalai met de motor. Onderweg, in het dorp Kakaran, zag Allulah iemand staan met een kalasnikov. Hij zei dat er taliban waren, jullie vielen van de motorfiets, en er volgde een gevecht van 10-15 minuten, maar u weet niet wie begon te schieten: de talib of jullie. Na vijf minuten vertrok u naar huis. U vermoedt dat, gezien deze persoon een talibancommandant was, er nog 10-15 taliban in de buurt waren, maar zag ze niet. Toen u thuis was, kwam Mullah Salam van uw dorp naar uw huis en vertelde aan uw vader dat u deze talibancommandant had gedood. Uw vader sloot u op, omdat hij tegen Allullah en zijn plannen de taliban aan te vallen gekant was. Toen uw vader de taliban naar uw huis zag komen wou hij u aan hen overhandigen. Op dat moment brak uw moeder het raam en hielp u te vluchten. Na uw vertrek uit Gizab in 2007 reisde u via verschillende dorpen en districten als tussenstops naar het dorp Spin Majid in Grishk-district, provincie Helmand, waar u een tiental maanden of een jaar bleef. U werkte er op het land. Er was een sterke taliban-aanwezigheid en u besloot via Kandahar naar Iran te vluchten. U bleef zes maanden in Teheran. Omdat er veel mensen van uw gemeenschap waren, voelde u zich er niet veilig. U keerde terug naar Rafsanjan, en bleef er 2,5 jaar in een dorp in de buurt van Rafsanjan. Na uw vlucht, in Iran, kwam u te weten dat Allullah u aan de taliban had willen overhandigen: zijn broer was gedood door de taliban, en om diens moordenaar in handen te kunnen krijgen, moest u uitgeleverd worden. Deze moordenaar werd uitgeleverd in ruil voor een brief van uw vader dat u mocht gedood worden indien u gevonden werd. De moordenaar van de broer van Allullah werd door hem gedood. Op een nacht vielen onbekenden u aan in uw kamer in dat dorp in Rafsanjan. Ze verwondden u en wilden u doden. Uw tanden waren gebroken. U werd gered door enkele kennissen en naar de dokter gebracht. U bleef er zes dagen. Daarna vluchtte u naar Bandar Abbas, Iran maar omdat u er niemand kende keerde u terug naar Grishk in de Afghaanse provincie Helmand, waar u weer een jaar verbleef. Toen u er taliban ontmoette die zeiden dat ze goede banden hadden met de taliban in Kandahar en Uruzgan besloot u de regio weer te verlaten. U ging naar Kandahar met de bedoeling om terug naar Iran te gaan. U verkreeg uw taskara, omdat u het nodig had om geld over te maken. U probeerde dikwijls tevergeefs de grens over te steken. De smokkelaar stelde uiteindelijk voor u naar Europa te brengen, omdat u toch geld had. Hij bracht u naar Griekenland, waar u nog eens moest betalen. U bleef er een jaar omdat u geen geld had. Uiteindelijk vond u iemand die de reis goedkoper kon regelen. U bent België binnengekomen op 9 september 2012 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw asiëldossier: taskara van uzelf.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uw relaas in verband met uw vrees voor de taliban, en voor de commandanten Lalai en Allulah is niet overtuigend. Hoewel u algemene informatie kan geven over de commandanten Lalai en Allulah en de situatie in Gizab, kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u werkelijk lijfwacht was van deze commandanten. Vooreerst is de manier waarop u aan deze job geraakt bent opmerkelijk. U zou via uw vader aan werk geholpen zijn in de garage van Lalai, een vriend van Allulah, die op zijn beurt een goede vriend was van uw vader (CGVS p. 6). Lalai en Allulah werkten in het geheim tegen de taliban (CGVS p. 2). Uw vader was hiertegen gekant (CGVS p. 8). Het is dan ook vreemd dat uw vader ervoor zorgde dat u toch bij hen kon gaan werken, ook al was zijn bedoeling dat u in de garage zou werken. Door u zelf in nauw contact met hen te brengen creëerde hij toch zelf een situatie waarbij u mogelijk onder de invloed van de ideeën van deze commandanten zou komen. Dat u 7-8 maanden als lijfwacht werkte tegen de zin in van uw vader, is, zeker in de context van Afghanistan waarbij zonen gewoonlijk hun vader dienen te gehoorzamen, bevreemdend. Het feit dat u als jongeling niet luisterde naar uw vader, is geen voldoende verklaring (CGVS p. 6 en 9). Verder kan u maar weinig vertellen over uw concrete taken als lijfwacht van commandanten Lalai en Allulah. U verklaart dat ze planden om de taliban aan te vallen en de regio rondreisden en herhaalt dit ook een paar keer telkens wanneer naar uw concrete taken wordt gevraagd (CGVS p. 6-7). Bij die reizen gingen u en nog 20-25 andere mensen met kalasnikovs mee (CGVS p. 12). U geeft nergens aan wat u eigenlijk moest doen. Gevraagd wat de functie was van deze mannen met kalasnikov, stelt u enkel dat "ze vandaag nog doen wat ze gisteren deden" en dat u "veel problemen had onderweg", en dat het "lang geleden is" (CGVS p. 12). Nog eens naar hun functie gevraagd, stelt u dat wat u zei feiten zijn en dat u niets uitvond. Op de volgende vragen naar meer uitleg over wat u dan eigenlijk deed, stelt u enkel dat Allullah en Lalai planden om de taliban aan te vallen en dat u hen steunde. Uiteindelijk vraagt u zelf of u kan liegen, zodat de interviewer gelukkig zou worden. Verder dan het vage 'steunen' en 'vergezellen van' Lalai en Allulah komt u echter niet (CGVS p. 7 en 12). Over uw werkzaamheden en taken als lijfwacht van deze commandanten tijdens

een periode van 7-8 maanden zou u toch iets concreter moeten kunnen zijn, indien u werkelijk deze taken uitoefende. Het is ook opvallend dat u geen enkele training tot lijfwacht zou gekregen hebben.

Gezien u uw werkzaamheden voor de commandanten Lalai en Allulah, die heimelijk voor de Afghaanse autoriteiten zouden werken, niet aannemelijk maakt, maakt u ook de rest van uw vrees voor vervolging niet aannemelijk. Uw verklaringen over uw vrees zijn bovendien ook niet overtuigend. Zo kan u over de directe aanleiding voor uw vlucht slechts in vage bewoordingen vertellen. Er zou een gevecht ontstaan zijn toen u en Allulah in het dorp Kakaran iemand zagen staan met een kalasjnikov, die een talibanlid zou zijn (CGVS p. 8). Er leek geen aanleiding voor het gevecht te zijn. U weet niet wie er beginnen schieten is. U hebt geschoten maar weet niet of u of iemand anders deze talib, die een talibancommandant bleek te zijn, doodde. Al na vijf minuten 'gevecht' vluchtte u, als enige lijfwacht bij Allulah, weg naar uw dorp. U verklaart dat u vermoedt dat er nog 10-15 andere talibs in de buurt waren, maar zag ze niet. Indien er werkelijk nog taliban in de buurt waren, is het weinig waarschijnlijk dat ze u te voet zouden hebben laten vluchten. Het is ook vreemd dat u als lijfwacht zou vluchten, terwijl de enige man tegen wie gevochten werd trouwens al neergevallen was (CGVS p. 8). Wanneer u dan thuis was, kwam iemand van uw dorp uw vader informeren over het feit dat u de talibancommandant doodde. U verklaart dat uw vader u daarna opsloot om u aan de taliban te overhandigen. Zelfs al ging uw vader niet akkoord met uw werk voor commandant Allulah, dan nog is het zeer merkwaardig dat uw vader u onmiddellijk aan de taliban zou overhandigen nadat u een van hun commandanten gedood had. Dat u dan ook nog kon ontsnappen met hulp van uw moeder, die het raam brak, en aldus tegen haar man inging, wat niet gebruikelijk is gezien de lage positie van vrouwen binnen de Afghaanse maatschappij, is evenmin overtuigend (CGVS p. 8-9).

Verder is het opmerkelijk dat u, hoewel u de taliban vreesde in Daykundi, toch naar de provincie Helmand vluchtte waar de taliban al enige tijd sterk stonden, en waar dus ook de mogelijkheid bestond dat u via via ontdekt en vervolgd zou worden. U stelt trouwens zelf dat u Helmand na ongeveer een jaar verliet en naar Iran trok omdat er te sterke talibanaanwezigheid in Helmand was (CGVS p. 3). Na ongeveer drie jaar verblijf in Iran keerde u na een aanval op uw persoon daar door onbekenden zelfs terug naar Afghanistan, weliswaar niet naar Daykundi, maar toch naar Helmand, dat u eerder al had verlaten uit schrik voor de taliban (CGVS p. 4). Dit is des te bevreemdender aangezien u na uw verblijf in Iran wist dat Allulah u als pasmunt aan de taliban wou overhandigen, in ruil voor de moordenaar van zijn broer (CGVS p. 7, 11). Deze terugkeer vanuit Iran en uw verblijf nadien van nog een jaar in Helmand doen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees voor vervolging door commandant Allulah enerzijds en de taliban anderzijds. Op de vraag waarom u actueel, meer dan zes jaar na deze feiten, niet kan terugkeren naar uw land van herkomst geeft u bovendien geen antwoord en zegt u enkel te hopen dat u zo snel mogelijk kan terugkeren (CGVS p. 13). Voor zover er nog geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven, quod non, dan nog blijft u zeer onduidelijk over wat u actueel nog dient te vrezen bij een terugkeer naar Gizab, Daykundi. U maakt dan ook niet aannemelijk actueel nog een vrees voor vervolging te koesteren.

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan, wat niet ter discussie staat. Echter dient hierbij te worden verwezen naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief.

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis

van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Gizab van de provincie Daykundi te worden beoordeeld. U beweert weliswaar dat uw district in de provincie Uruzgan ligt, maar uit objectieve informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het district Gizab tot de provincie Daykundi behoort.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit Daykundi zeer weinig conflict gerelateerd nieuws komt. Zo wordt er in de rapportering geen melding gemaakt van ontheemden en blijkt het aantal burgerslachtoffers er significant gedaald. Eén district krijgt te maken met spill over geweld uit de aangrenzende zuidelijke provincies, waarbij de Afghaanse veiligheidsdiensten worden geviseerd. Wat het district Gizab betreft wordt in de objectieve informatie geen melding gemaakt van incidenten en er is geen sprake van een situatie van veralgemeend geweld in dit district.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Gizab, provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Gizab, provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Verdrag van Genève 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.” Verzoeker betwist de beoordeling van zijn aanvraag, meer bepaald met betrekking tot het feit dat hij lijfwacht was van commandanten Lalai en Allulah, het verloop van het gevecht en zijn vlucht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG, artikel drie van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht, minstens mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Hij betwist de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, aangezien zijn dorp Nikozai in het district Gizab, niet in die provincie ligt, maar in de provincie Uruzgan.

Hij voert aan dat deze provincie geenszins veilig is en betwist eveneens dat verzoeker zich zou kunnen hervestigen in Herat.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken:

- *Afghanistan: Mid-year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013*, UNAMA, 30 juli 2013;
- *UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan*, UNHCR 6 augustus 2013;
- *General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*, European Country of Origin Information Network, 3 oktober 2013;
- ANSO-rapport;
- “*Afghan suicide bomb kills nine in uruzgan province*”, BBC, 25 februari 2014;
- *Transition in Uruzgan (1): the fights that don’t get mentioned*, AAN, 12 juni 2013;
- *Uruzgan*, Wikipedia d.d. 11 maart 2014;
- *Blast in Urozgan kills and wounds 5 civilians*, Tolonews, 26 december 2013;
- *Afghan civilians deaths rise sharply; more caught in crossfire or targeted for perceived support for the government, analysts say*, Los Angeles Times, 1 augustus 2013;
- *Suicide bomber hits Afghan defense ministry in Kabul*, BBC News, 9 maart 2013;
- *Kabul blast, suicide bomber targets convoy*, BBC, 16 mei 2013;
- *Four killed in Taliban Attack in Kabul*, Voice of America, 24 mei 2013;

- *Taliban attack kills seven in Kabul*, Wall Street Journal, 2 juli 2013;
- *Afghan security forces foil major attack on Kabul*, PressTv, 4 augustus 2013;
- *Taliban vallen luchthaven Kaboel aan*, De Standaard, 4 augustus 2013;
- *Minstens tien slachtoffers bij zelfmoordaanslag in Kaboel*, De Standaard, 11 juni 2013;
- *Displacement, the new 21st century challenge*, UNHCR Global Trends 2012, 9 juni 2013, p. 30;
- foto's van Lalai.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk geacht omwille van de volgende redenen :

- hoewel verzoeker algemene informatie kan geven over de commandanten Lalai en Allulah en de situatie in Gizab, maakt hij niet aannemelijk dat hij werkelijk lijfwacht was van deze commandanten. Verzoeker zou via zijn vaders vriend Allulah aan werk geholpen zijn in de garage van Lalai. Dezen werkten in het geheim tegen de taliban; verzoekers vader was hiertegen. Het is vreemd dat verzoekers vader ervoor zorgde dat hij bij hen kon gaan werken; door hem in nauw contact met hen te brengen creëerde hij zelf een situatie waarbij zijn zoon onder de invloed kwam van deze commandanten. Dat verzoeker 7 à 8 maanden als lijfwacht werkte tegen de wensen van zijn vader in, is in Afghaanse context, waarbij zonen hun vader dienen te gehoorzamen, vreemd. Dat hij als jongeling niet luisterde naar zijn vader, is geen voldoende verklaring. Daarnaast kon verzoeker niets concreets toelichten over zijn werk en taken als lijfwacht van deze commandanten gedurende 7 à 8 maanden, hetgeen merkwaardig is indien verzoeker werkelijk deze taken uitoefende. Verder is het ook opvallend dat verzoeker geen enkele training tot lijfwacht kreeg;
- aangezien verzoekers werkzaamheden voor de commandanten Lalai en Allulah, niet aannemelijk worden gemaakt, is evenmin het vervolg van zijn relaas aannemelijk. Zijn verdere verklaringen zijn evenmin overtuigend. Zo kan verzoeker de directe aanleiding voor zijn vlucht slechts in vage bewoordingen uiteenzetten. Er zou een gevecht ontstaan zijn toen hij en Allulah in het dorp Kakaran iemand zagen staan met een kalasnikov, die een talibanlid zou zijn. Er leek geen aanleiding voor het gevecht te zijn. Hij weet niet wie begon te schieten. Hij heeft geschoten maar weet niet of hij of iemand anders deze talib, die een talibancommandant bleek te zijn, doodde. Al na vijf minuten 'gevecht' vluchtte verzoeker, als enige lijfwacht bij Allulah, weg naar zijn dorp. Hij vermoedde dat er nog 10-15 andere talibs in de buurt waren, maar zag ze niet. Indien er werkelijk nog taliban in de buurt waren, is het weinig waarschijnlijk dat ze hem te voet zouden hebben laten vluchten. Het is ook vreemd dat verzoeker als lijfwacht zou vluchten, terwijl de enige man tegen wie gevochten werd al gevallen was. Terug thuis, informeerde iemand van het dorp zijn vader dat verzoeker de talibancommandant doodde, waarna zijn vader hem opsloot om hem aan de taliban te overhandigen. Zelfs al ging zijn vader niet akkoord met zijn werk voor commandant Allulah, dan nog is het zeer merkwaardig dat zijn vader hem onmiddellijk aan de taliban zou overhandigen. Dat verzoeker dan ook nog kon ontsnappen met hulp van zijn moeder, is niet gebruikelijk gezien de lage positie van vrouwen binnen de Afghaanse maatschappij en evenmin overtuigend;
- verder is het opmerkelijk dat verzoeker, hoewel hij de taliban vreesde in Daykundi, toch naar de provincie Helmand vluchtte waar de taliban al enige tijd sterk stonden, en waar hij dus ook ontdekt kon worden. Verzoeker stelt zelf dat hij Helmand na ongeveer een jaar verliet en naar Iran trok omdat er te sterke talibanaanwezigheid in Helmand was. Na ongeveer drie jaar in Iran keerde verzoeker na een aanval op hem terug naar Helmand, dat hij eerder had verlaten uit schrik voor de taliban. Dit is zeer vreemd aangezien verzoeker na zijn verblijf in Iran wist dat Allulah hem als pasmunt aan de taliban wou overhandigen, in ruil voor de moordenaar van zijn broer. Deze terugkeer vanuit Iran en zijn verblijf nadien van nog een jaar in Helmand doen ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid en ernst van zijn vrees voor vervolging door commandant Allulah enerzijds en de taliban anderzijds;
- op de vraag waarom hij thans, meer dan zes jaar na deze feiten, niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst geeft verzoeker geen antwoord en zegt enkel te hopen dat hij zo snel mogelijk kan terugkeren. Voor zover er nog geloof kan worden gehecht aan zijn asielmotieven, quod non, dan nog blijft verzoeker zeer onduidelijk over wat hij actueel nog dient te vrezen bij een terugkeer naar Gizab. Hij maakt dan ook niet aannemelijk actueel nog een vrees voor vervolging te koesteren;
- de voorgelegde documenten zijn niet van aard de ongeloofwaardigheid te herstellen. De taskara toont hoogstens verzoekers identiteit aan, die niet ter discussie staat. Bovendien blijkt uit de

informatie waarover het CGVS beschikt dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief.

2.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat zijn vader niet tegen de commandanten Lalai en Allulah als zodanig was, maar enkel wilde dat verzoeker er geen te dichte band mee ontwikkelde, stelt de Raad vast dat indien zijn vaders afkeer van anti-taliban-activiteiten dermate groot is dat hij bereid was zijn zoon bij de taliban aan te geven, het wel bijzonder merkwaardig is dat hij er dan voor zou gezorgd hebben dat zijn zoon tewerkgesteld zou worden bij een anti-taliban-commandant -bovendien een goede vriend van hem- zodat hij in diens invloedssfeer kwam (zie verder). Verzoekers bewering dat het zijn vader enkel om de tewerkstelling in de garage te doen was, doet geen afbreuk aan het feit dat de gedragingen van zijn vader niet in lijn te brengen zijn met de opvattingen die hij zou hebben.

2.2.3. Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn taak als lijfwacht er precies in bestond mee te rijden met de commandant, dient evenwel vastgesteld te worden dat verzoeker meermaals werd gevraagd naar hun activiteiten gedurende 7 of 8 maanden. Verzoeker antwoordde hier nooit duidelijk op, of ontweek telkens het antwoord. Uit de passages die verzoeker aanhaalt om aan te tonen dat hij nauw betrokken was bij hun werkzaamheden (zie verzoekschrift p. 4-5), kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker duidelijk maakte waarin zijn activiteiten als lijfwacht precies bestonden. Ook bij lezing van het volledige gehoorverslag, stelt de Raad vast dat doorheen het interview meermaals wordt gevraagd naar zijn concrete invulling van zijn taak als lijfwacht, waarop verzoeker telkenmale niet verder komt dan te verklaren dat hij een kalasnikov moest dragen of zonder meer naast de kwestie antwoordt. Bovendien verklaarde hij geen enkele training te hebben gekregen, wat bijzonder opmerkelijk is en door verzoeker niet wordt betwist.

2.2.4. Met betrekking tot het verloop van het gevecht stelt de Raad vast dat verzoekers beschrijving hiervan uiterst vaag en onsamenvattend is. Verzoeker verklaarde (gehoorverslag, p. 8):

“Op een dag, Allulah en ik gingen naar de plaats van Lalai met de motor, toen we aankwamen in het dorp Kakaran, Allulah zag iemand staan met een kalasnikov. Hij stopte de motorfiets, en zei: taliban zijn er. Hij viel neer. Ik vluchtte weg met een kalasnikov naar mijn huis, het is ongeveer 4-5 minuten van Kakaran-dorp. Voor de rest weet ik niet wat er gebeurde.

Er was dan geen gevecht? Ik denk dat het gevecht duurde 10 - 15 minuten.

Tussen wie? Tussen ons.

U liep weg. Tussen wie? Ik vocht eerst 5 minuten, dan vluchtte ik weg.

U zei eerst niet dat u vocht. Ik vocht 5 minuten, nadien vluchtte ik naar huis. Maar ik weet niet of ik de man doodde of iemand anders.

Begreep ik goed dat er maar 1 talib was? We zagen 1 persoon, maar hij was niet alleen. Er waren andere Taliban met hem, in verschillende locaties.

[...]

U antwoordde niet hoe wist u dat er nog andere taliban waren? Ik vertelde dat niet, ik telde taliban, ze waren 10 of 15. Ik denk dat er taliban waren met deze talib, wat 1 talib valt zijn vijand nooit aan. Hij was commandant, een commandant gaat nooit ergens alleen heen

Zag u deze 10 - 15 mensen of niet? Nee, ik zag ze niet.

U zag deze persoon, u vocht 5 minuten. Wie viel aan? Ik weet niet wie begon te schieten, wij of de taliban, wat ik herinner is dat we van onze motorfiets vielen.

En dan begon u te schieten? Ja, ik vocht ongeveer 5 minuten, en dan gingen we naar huis.”

Aldus blijkt volgens zijn verklaringen dat verzoeker samen met Allulah op één of meerdere taliban botsten; hij weet niet wie begon te schieten hoewel hij en Allulah op dat ogenblik nog op de motor zaten; hij vluchtte doch corrigeert vervolgens dat hij 5 minuten vocht alvorens te vluchten; het gevecht zou 10 à 15 minuten geduurd hebben doch het blijkt niet hoe dit mogelijk is aangezien “we” na 5 minuten naar huis [gingen]; verzoeker telde 10 à 15 taliban maar verklaart buiten één persoon niemand anders gezien te hebben; hij heeft gevochten, maar weet niet of hijzelf of iemand anders de talib neerschoot, dit zou dan Allulah moeten zijn geweest; verzoeker zou met nog 10 à 15 taliban in een gevecht verwickeld zijn geweest maar kon probleemloos te voet naar zijn huis vluchten dat slechts 5 minuten verder lag; gelet op deze verklaringen is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het gevecht dermate vaag en incoherent zijn, dat het geheel ongeloofwaardig overkomt. Met de herhaling van zijn relaas in het middel, weerlegt verzoeker geenszins deze beoordeling.

2.2.5. Verzoeker verklaarde verder dat zijn vader hem daarna opsloot om hem aan de taliban te overhandigen. Zelfs al ging zijn vader niet akkoord met zijn werk voor commandant Allulah, dan nog is het zeer merkwaardig dat zijn vader hem onmiddellijk aan de taliban zou overhandigen nadat hij een van hun commandanten gedood had. Waar verzoeker aanvoert dat zijn vader hiertoe gewongen werd omwille van zijn eigen veiligheid en die van zijn familie, stelt de Raad vast dat dit niet terug te vinden is in zijn verklaringen. Nergens blijkt dat verzoeker er op heeft gewezen dat zijn vader of zijn familie werd bedreigd of dat zijn vader niet de gelegenheid had om toe te laten te vluchten. De opsluiting door zijn vader blijkt spontaan te zijn gebeurd, op zijn vaders eigen initiatief; *“Mullah Salam van mijn dorp kwam naar mijn huis, hij zei aan mijn vader: je zoon doodde deze persoon. Toen mijn vader dit hoorde, sloot hij me op in de kamer. Hij wilde taliban informeren en me overhandigen. Mijn vader was tegen project Allulah.”* (gehoorverslag p. 8). Aldus blijkt wel degelijk dat verzoekers vader spontaan handelde, er is geen sprake van bedreigingen; er valt ook niet in te zien waarom zijn vader hem niet de kans zou hebben gelaten om te vluchten. Verzoekers verklaring in het middel dat zijn vader werd gedwongen hem over te leveren aan de taliban, blijkt geenszins uit zijn verklaringen en is dan ook een niet gestaafde postfactum bewering. Bovendien adviseerden verzoekers ouders hem toen hij in Iran was om niet terug te komen (gehoorverslag p. 9). Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoeker met betrekking tot zijn vader verklaarde dat deze een goede vriend heeft, Allulah, hoewel deze laatste anti-taliban-operaties leidt waar zijn vader sterk tegen gekant is; desondanks zorgt zijn vader ervoor dat verzoeker voor hem kan werken, maar vervolgens tracht hij zijn zoon wegens deelname aan deze operaties aan de taliban over te leveren (die hem ongetwijfeld zal doden), tenslotte adviseert zijn vader hem niet terug te keren uit Iran uit vrees voor de taliban. De Raad acht verzoekers verklaringen met betrekking tot de handelingen van zijn vader dermate incoherent dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Waar verzoeker met betrekking tot zijn moeder aanvoert dat deze zijn vlucht enkel maar vergemakkelijkt, stelt de Raad vast dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde: *“[mijn vader] stond buiten om me te overhandigen aan de taliban, mijn moeder zag dat de taliban naar ons huis kwamen. Ze zag de taliban in de woestijn. Mijn moeder brak het raam, ze hielp om buiten de kamer te geraken. (...)”* (gehoorverslag, p. 9). Hieruit blijkt duidelijk dat zij moeder hem actief hielp bij zijn ontsnapping, tegen de wens van zijn vader. Het motief dat zij tegen haar man inging, wat niet gebruikelijk is gezien de lage positie van vrouwen binnen de Afghaanse maatschappij, wordt door de Raad bevestigd.

2.2.6. Met betrekking tot de vlucht naar de provincie Helmand, waar veel taliban-aanwezigheid is, voert verzoeker aan dat hij hier dan ook wegvluchtte. De Raad stelt vast dat verzoeker met deze verklaring het motief dat een vlucht naar Helmand niet verenigbaar is met de verklaarde vrees, niet weerlegt, hij bleef er immers ondanks de sterke taliban-aanwezigheid ongeveer een jaar. Bovendien blijft het vreemd dat hij uitgerekend naar Helmand vluchtte. Ook geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring waarom hij na zijn verblijf in Iran, waar hij vernam dat Allulah hem als pasmunt aan de taliban wou overhandigen, weerom naar de provincie Helmand terugkeerde waar hij nogmaals een jaar verbleef.

Waar verzoeker met betrekking tot zijn actuele vrees, die hij zes jaar na deze gebeurtenissen niet kon verantwoorden, aanvoert dat hij moeite ondervond om zich te uiten en wijst op het feit dat hij daarop begon te wenen, kan de Raad bezwaarlijk aanvaarden dat het wenen op zich een bewijs is van de aangehaalde feiten, te meer gelet op hogerstaande motieven. Bovendien blijkt uit de lezing van het gehoorverslag niet dat verzoeker moeilijkheden had om zijn problemen te verwoorden, maar eerder dat hij zich weinig coöperatief opstelde: zo blijkt onder meer dat hij zich opwond wanneer de protection officer hem vroeg te verduidelijken door wie hij in Gizab werd omgeven (*door de taliban*, gehoorverslag, p. 6), wanneer hem wordt gezegd dat hij niet hoeft opgewonden te raken als gevraagd wordt iets te herhalen antwoordde hij *“u stelt veel vragen”* (gehoorverslag p. 6). Verder blijkt dat verzoeker meermaals niet op de eigenlijke vraag antwoordde (zie onder meer, gehoorverslag p. 6-7).

Op de vraag om uit te klaren of hij eerst naar Helmand dan wel naar Iran ging antwoordde hij: *“Ik zei vroeger over mijn weg, hoe vluchten. Ik denk dat het duidelijk is.”* (gehoorverslag p. 9). Wanneer verzoeker andermaal gevraagd wordt wat precies zijn activiteiten waren gedurende de zeven maanden dat hij als lijfwacht deed, reizend in het district antwoordt verzoeker: *“kan ik liegen? Misschien wordt je dan gelukkig. Ons plan was om de Taliban aan te vallen.”* Op de vraag wat is de actuele vrees, antwoordde verzoeker *“prachtige vraag. Ik hoop dat ik zo snel mogelijk kan terugkeren naar mijn land (begint te wenen)”* (gehoorverslag, p. 13) De Raad meent dan ook dat verzoeker weinig coöperatief was en het wenen weinig bewijskracht toevoegt aan verzoekers vage, incoherente en ontwijkende verklaringen.

2.2.7. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

2.3. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.1. Gelet op het ongeloofwaardig bevinden van de verklaringen die verzoeker inroept ter staving van zijn aanvraag tot het erkennen van de vluchtelingenstatus, kunnen deze elementen evenmin in aanmerking worden genomen bij het vaststellen van het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Met betrekking tot risico op ernstige schade ingevolge een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing de situatie ten aanzien van het district Gizab in de provincie Daykundi als volgt beoordeeld:

“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Gizab van de provincie Daykundi te worden beoordeeld. U beweert weliswaar dat uw district in de provincie Uruzgan ligt, maar uit objectieve informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het district Gizab tot de provincie Daykundi behoort.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit Daykundi zeer weinig conflict gerelateerd nieuws komt. Zo wordt er in de rapportering geen melding gemaakt van ontheemden en blijkt het aantal burgerslachtoffers er significant gedaald. Eén district krijgt te maken met spill over geweld uit de aangrenzende zuidelijke provincies, waarbij de Afghaanse veiligheidsdiensten worden gevisieerd. Wat het district Gizab betreft wordt in de objectieve informatie geen melding gemaakt van incidenten en er is geen sprake van een situatie van veralgemeend geweld in dit district.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Gizab, provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Gizab, provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel.”

2.3.3. Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing foutief de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi wordt beoordeeld in plaats van in de provincie Uruzgan, stelt de Raad vast dat uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat het district Gizab betwist gebied is tussen de provincies Daykundi en Uruzgan. Zo wordt in de “Polling Center List” van de verkiezingen 2010 van de IEC het district Gizab in Daykundi aangeduid, hoewel in de pers nog vaak wordt vermeld als horende bij Uruzgan (administratief dossier, stuk 13 landeninformatie, antwoorddocument met betrekking tot de vraag: *behoort het district Gizab tot Uruzgan of Daykundi?*). Daargelaten de vraag of het door verzoeker aangebrachte stuk 9, een uitprint van Wikipedia volgens welk Gizab in de provincie Uruzgan ligt, kan worden beschouwd als een officiële aanduiding, stelt de Raad vast dat er te dezen geen discussie bestaat omtrent het feit dat het wel degelijk over het zelfde district Gizab gaat. Uit de verdere informatie in het administratief dossier (stuk 13 Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie - Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, alsook Afghan Biographies, Gizab District Uruzgan Province) blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, dat er wel degelijk informatie werd opgezocht op districts niveau met betrekking tot Gizab. Zo wordt er specifieke informatie geciteerd, wordt Lalai vermeld als politiechef van het district, die dateert uit 2013. Verzoeker kan dan ook geenszins gevolgd worden waar hij stelt dat het Commissariaat-

generaal gebruik heeft gemaakt van verouderde informatie. Er blijkt wel degelijk gebruik te zijn gemaakt van specifieke en recente informatie met betrekking tot het district Gizab, zodat de Raad van oordeel is dat de veiligheidssituatie op een correcte en zorgvuldige wijze is beoordeeld. Waar verzoeker verwijst naar het rapport van UNHCR van 6 augustus 2013 en naar het UNAMA rapport "*Afghanistan: Mid- Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013*", blijkt dit rapport van algemene aard te zijn met betrekking tot Afghanistan en is dit niet van aard de beoordeling te weerleggen dat de situatie in Afghanistan regionaal sterk verschillend is en derhalve per regio moet worden beoordeeld. Hetzelfde geldt met betrekking tot het rapport "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*" van 3 oktober 2013. Ook het feit dat het rapport van ANSO wijst op een stijging van het aantal gewapende groeperingen, is niet van aard deze vaststelling te weerleggen. Waar verzoeker aanvoert dat hij afkomstig is uit de provincie Uruzgan, en dienaangaande verwijst naar de hoger vermelde UNHCR richtlijnen, als zijnde de provincie met de hoogste incidenten in 2012, is het evenmin van aard de beoordeling met betrekking tot het district Gizab te wijzigen. Gelet op het hogerstaande met betrekking tot de precieze ligging van het district Gizab, is de Raad van oordeel dat een generieke verwijzing naar de algemene situatie in Uruzgan: niet van aard is deze beoordeling te weerleggen.

Waar in dit rapport nog wordt gesteld dat het mogelijk is dat hele districten in handen van de taliban kunnen vallen, Gizab wordt daar onder andere bij genoemd, blijkt niet dat het hier om meer dan een hypothese gaat, waarbij op het ogenblik van het sluiten der debatten niet werd aangetoond dat dit inmiddels het geval zou zijn. Waar nog verwezen wordt naar het feit dat er, onder andere, in het district Gizab gevechten plaatsvonden, blijkt niet dat het hier om meer zou gaan dan geïsoleerde incidenten.

Het aan het administratief dossier toegevoegde rapport *COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad* dateert van 20 november 2013. Het louter voorvallen van een nieuw veiligheidsincident toont op zich niet aan dat er sprake zou zijn van een situatie van veralgemeend geweld in Gizab. De overige stukken, rapporten en persberichten die verzoeker neerlegt werpen geen ander licht op deze beoordeling.

Verzoeker voert nog aan dat hij bij een repatriëring naar Afghanistan de facto aan zijn lot zal worden overgelaten waardoor hij een *internal displaced person* (IDP) zal worden, stelt de Raad vast dat ten aanzien verzoeker geen binnenlands vestigingsalternatief wordt geformuleerd in de zin van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet. Wat verzoeker betreft wordt een analyse gemaakt van de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst, waarbij tot het besluit wordt gekomen dat hij daar naar kan terugkeren. Aldus blijkt de problematiek van IDP's ten aanzien van verzoeker niet van toepassing te zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat hij als jonge man een risicoprofiel heeft aangezien hij gedwongen kan worden gerekruteerd, stelt de Raad vast dat een dergelijk risico enkel bestaat in gebieden waar gewapende oppositiestrijders een effectieve controle uitoefenen. Gelet op de hogerstaande analyse, blijkt dit met betrekking tot verzoekers regio niet het geval te zijn.

2.3.4. Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat er ten aanzien van verzoeker geen risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT